

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Udrag fra Her vil ties, her vil bies

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 86. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139965021840/facsimile.pdf> (tilgået 30. juli 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Det er hjemme Iet, Iet at glemme,
Strax kun Foden er sat paa Land.
Siig til &c. &c.

3.

See! hvor fryder det Vand, som flyder
Strømmevis ud af Klippens Slag.
Hast, du Svage, dit, dit at tage,
Hvad kan mørkne saa klar en Dag?
See! hvor &c. &c.

Nr. 327. - XXXIV.

1.

Her vil ties, her vil bies
Her vil bies, o svage Sind!
Vist skal du hente, kun ved at vente
Kun ved at vente, vor Sommer ind.
Her vil ties &c. &c.

bort fra det billede, som digtet ellers bygger på. Ganske vist møder vi i 2, 4 udtrykket at sætte jorden på land. Men hvis dette ikke betyder at komme over Jordfladen, hvad der jo var tale om i det foregående digt, kan det forstås som et brorsonsk ydindgåbillede, der uhyrligt har indstillet sig, idet han skulle tale om at nå himlen, se nr. 182, 6, 5-6, hvor billedet er Brorsons, samt nr. 157, 5, 6; 331, 2, 5; 332, 1, 1-4. — 2, 3: jfr. nr. 336, 1, 7-8. — 3, 2: *Klippens Slag* slaget på klippen.

Nr. 327. — XXXIV. Original. Man ser sikkert med A. D. Jørgensen (II. A. Brorson, 1887, s. 58-59) opfattet digtet som en dialog. Det må med andre ord regnes med til den gruppe inden for *Svane-Sang*, hvor der foretager en vækseltale uden replikningsvisel: nr. 290; 307; 308; 314, ... en fortæске, som forklarer ved, at Brorson ikke selv er udgiveren, ja ikke engang havde truffet egentlig bestemmelser om digtene sine udgivelse (se *Forord*, s. 29). Det, der taler for denne opfattelse, er først, at der vækkes med *du* (v. 1, v. 3, v. 5-6) og *jeg* (s: *mig*, v. 4). Dermed bliver den, der tiltaltes med *du*, kaldt *Due* (3, 1; 5, 1; 6, 1), et udtryk, som hos Brorson ud fra *Høje*, 2, 14; 5, 2 atter og atter betegner bruden (sjetlen), se nr. 85, 9, 2; 235, 15, 2; 211, 6, 5; 374, 3, 3; 355, 5, 8, og når der i 6, 1 står *mid Due*, mid den, der siger det, være brudgommen (Jesus). I v. 4 derimod, hvor der siges *jeg*, kan Jesus ikke være den talende, da ordene: *Lad det nu fryste, lad mig nu gyse*, ikke ville passe i hans mund; her må det da være bruden, der svarer ham. Det samme må gælde v. 2, der hverken har *jeg* eller *due*, men som efter sit indhold — nemmest en indvending — passer som svar til v. 1 og igen får sit svar i v. 3. Digtet er ikke beslaglagt med nr. 332: *Samtales mellem Brudgommen og Bruden*, og havde Brorson fået lagt sidste hånd på *Her vil ties*, ville han formentlig have kunne bruge samme overskrift og replikkberegnelser som der. Indholdet bliver da følgende: I v. 1 formanter brudgommen sjælen til at være stilla og holde ud, hvad der er den eneste vej til at nå igennem til sommeren. V. 2: Bruden svarer med at vandre sig under den strenge vinters sandrigtighed. V. 3: Som opmuntrende svar